

To tekster af Abu al-Ala Mawdudi (1903-1979)
Muslimsk politiker og intellektuel fra Pakistan.
Hans tolkning af islam har haft stor indflydelse
også uden for Pakistan.

Teodemokrati

Af Abu al-Ala Mawdudi. Fra: Lawrence Davidson: *Islamic Fundamentalism – an Introduction*, Greenwood Press 2003, s. 129.

Den foregående diskussion³ gør det klart, at islam (...) er selve modsætningen til det sekulære, vestlige demokrati. Det filosofiske grundlag for det vestlige demokrati er folkets suverænitet. Lovgivningen er deres særlige ret, og lovgivningen skal afspejle deres skiftende meninger og indholdet af deres anskuelse. Sådan forholder det sig ikke i islam.

En mere passende betegnelse for den islamiske statsform ville være "Guds rige", hvilket svarer til "teokrati". Men islamisk teokrati er noget helt andet end den form for teokrati, som Europa har haft så dårlige erfaringer med, hvor en præstestand, der er skarpt adskilt fra den øvrige befolkning, udøver en uhæmmet magt og håndhæver en lovgivning, de selv har skabt, i Guds navn, hvorved de reelt påtvinger almindelige mennesker deres egen guddommelige autoritet. (...)

I modsætning til dette er det teokrati, der opbygges inden for islam, ikke ledet af nogen speciel religiøs klasse, men af hele den muslimske samfund medregnet de menige medlemmer. Hele den muslimske befolkning leder staten i overensstemmelse med Guds Bog og Hans Profets praksis.

Hvis jeg skulle skabe et nyt begreb, ville jeg beskrive dette regeringsprincip som et "teodemokrati", dvs. en guddommelig, demokratisk regeringsform, fordi muslimerne i denne er overdraget en begrænset folkelig magt under

Guds suverænitet. Den udøvende magt i en sådan regering udgøres af muslimernes fælles vilje, og de har også retten til at vælte den.

Alle administrative spørgsmål og alle spørgsmål, som ikke direkte besvares i *sharia*, afgøres gennem muslimernes konsensus⁴. Enhver muslim, der er i stand til at fremsætte en velfunderet mening angående forhold inden for islamisk jura, har ret til at tolke Guds lov, når en sådan tolkning er nødvendig. I denne forstand er den islamiske statsform et demokrati. Men, som det er forklaret ovenfor, er det et teokrati i den forstand, at når der allerede eksisterer en formuleret befaling fra Gud eller profeten, er der ingen, der har ret til at ændre det mindste i denne, hverken en muslimsk leder eller lovgivende forsamling, eller en religiøs lærd, eller samtlige muslimer i hele verden.

³ Mawdudi refererer til en diskussion om islam som statssystem.

De første mennesker fik en brændende fakkelt af lys og ledelse og modtog åbenbaret viden fra Gud selv. Livets lov var islam: Ubetinget underkastelse under Allah. Men senere slægtled forlod vejen. De satte menneskelige eller ikke-menneskelige væsener, eller noget indbildt, ved Guds side og indlod sig i »shirk« (polyteisme). De sagde farvel til de gudgivne principper om retfærdighed og moral mellem mennesker og berøvede menneskelivet dets fred.

60 Gud ødelagde dog ikke menneskene eller tvang dem ind på den rette vej. Det passede ikke med den selvbestemmelse, Gud havde givet mennesket. I stedet udpegede Gud visse personer med særlig dyder, fra folkene selv, for at kalde tilbage til ansvar og den rette vej. Disse mænd troede på Gud og levede i lydighed mod ham. Disse mænd, profeterne, fik 65 betroet at fremføre sandhedens budskab om, at folket skulle komme til Herrens vej. Profeterne blev oprejst i alle tider, lande og folk. Deres tal overstiger mange tusinde. De bragte

samme budskab og forkyndte samme vej: Den, som blev åbenbaret mennesket den første dag det eksisterede. Alle 70 fulgte den ledelse, som var foreskrevet af Herren for mennesket ved begyndelsen af dets bane på jorden. Alle kaldte de til islams religion, bød at leve i overensstemmelse med den guddommelige ledelse og organiserede en bevægelse for indførelse af guddommelig lov og for at ende alle afvigelser fra 75 den rette vej. Men mange godkendte aldrig profeternes vejledning eller fordærvede den. Til sidst oprejste Gud profeten Muhammed i Arabien og bestemte ham til at fuldføre den sendelse, hvortil tidligere profeter var indviet. Muhammeds budskab var for hele menneskeheden. Han fremførte påny islams 80 lærdomme i deres oprindelige skikkelse og forsynede igen menneskeheden med den guddommelige ledelse, den havde mistet. Han organiserede alle, som tog mod hans budskab, i et samfund, som fik betroet at omforme sit liv i overensstemmelse med islams lærdomme, at kalde menneskeheden til 85 retfærdighedens sti og at oprette Guds ords herredømme på jorden. Denne vejledning er i den hellige Koran, som udgør den eneste rette samling af regler for menneskeheden livsførelse.

Teksten er hentet fra s. 40-41 i
"Islam" af Edvard Wulff Pedersen,
Gyldendal 1980.